אמרו לו. אחריס ששמעוהו משמו ולא שמעוהו מפיו אמרת דבר זה: אמר להם לא. חזר בו: כתיבא ותניא. מציו כתוב לא תעשה שקדמו עשה ותניון עליה דלוקין ולא סגי ליה בקיום העשה: תניא הבא אל המקדש טמא. קא חשיב ליה בתלת הן הלוקין: משום דקסיא ליה חומש. נערה בתולה תורה אור

תנינא הבא למקדש טמא. לוקה משום דלא הוי לאו ליתיה בעשה לפי שקדמו עשה ללאו וא"ת דלמא שאני התם דאיכא תרי לאוי ולא יטמאו מחייבים "ולא יטמאו מקדשי ולא אחי חד עשה ועקר תרי לאוין דהכי משמע בתמורה (דף ז: ושם) גבי המר ימיר דמשום הכי לא הוי לאו הניתק לעשה משום דאיכא תרי לאוין ולא עקר חד עשה תרי לאוין וי"ל דלא דמי דשאני התם דתרי לאוין סמוכין להדדי לא יחליפנו ולא ימיר אותו אבל הכא דלאוין סמוכים אי ליתיה דלא קדמו עשה הוה ניתק": **אם** כהן הוא לוקה ואינו מחזיר.

וליכא למימר דלתאי עשה ודאי לא תעשה (ג) ועשה שאינו שוה בכל דהא אי אמרת לא בטיגא ליה ליכא עשה כלל: **כל** ימי בעמוד והחזר קאי. פירש בקונטרס דקאי אלא יוכל לשלחה כל ימיו שילוח שלא יהא כל ימיו וכפ' עשרה יוחסין (קידושין דף עח.) פירש דקאי אלו תהיה לאשה דלעולם דהכי קאמר תהיה לאשה כל ימיו כלומר שכל ימיו הוא בלו תהיה לאשה בעמוד והחזר:

הניחא למאן דאמר בטלו ולא בטלו. פירש בקונטרס דקאי לגיטין דרבא דכל ימיו בעמוד והחזר ויש לו תקנה בהחזרה שאין מבטל העשה אלא אם כן הדירה דאז אינו יכול לומר עדיין אשאנה אלא למאן דאמר דאמר קיימו (ג) מאי איכא למימר בכולי שמעתתא פירש הקונטרס דקיימו היינו כשמזהירין אותו ב"ד לקיים העשה הוא מקיימו וקשה דאם כן מאי פריך דלמאן דאמר קיימו ולא קיימו אינו כל ימיו בעמוד והחזר הא ספיר משכחת לה דהוי בעמוד והחזר כל כמה דלא בא לב"ד לכך נראה דלא מיקרי קיימו אלא

אמרו לו אמרת? אמר להו לא, אמר רבה האלהים אמרה וכתיבא" ותנינא": כתיבא "וישלחו מן המחנה [וגו'] ולא יטמאו את מחניהם" תנינא "הבא למקדש טמא" אלא מאי טעמא קא הדר ביה? משום דקשיא ליה "אונס דתניא" "אונס שגירש: אם ישראל הוא, מחזיר ואינו לוקה, אם כהן הוא, לוקה ואינו מחזיר "אם ישראל הוא מחזיר ואינו לוקה" אמאי, לא תעשה, שקדמו עשה הוא ולילקי! אמר עולא לא יאמר "לו תהיה לאשה" באונס ולגמר ממוציא שם רע ומה מוציא שם רע שלא עשה מעשה אמר רחמנא "ולו תהיה לאשה" אונס לא כל שכן (למה נאמר) אם אינו ענין לפניו תנהו ענין לאחריו שאם גירש יחזיר ואחרתי אונס ממוציא שם רע לא נמי דאיכא למיפרך מה למוציא שם רע שכן לוקה ומשלם, אלא לא יאמר "לו תהיה לאשה" במוציא שם רע ולגמר מאונס ומה אונס שאינו לוקה ומשלם אמר רחמנא "ולו תהיה לאשה" מוציא שם רע לא כל שכן, ולמה נאמר, אם אינו ענין למוציא שם רע תנהו ענין לאונס, אם אינו ענין לפניו תנהו ענין לאחריו, ומוציא שם רע מאונס נמי לא נמי דאיכא למיפרך מה לאונס שכן עשה מעשה אלא לא יאמר "לו תהיה לאשה" במוציא שם רע שהרי אשתו היא, למה נאמר? אם אינו ענין למוציא שם רע תנהו ענין לאונס ואם אינו ענין לפניו תנהו ענין לאחריו, ואימא ואם אינו ענין לפניו דמוציא שם רע תנהו ענין לאחריו—דידיה, דלא לקי! אין הכי נמי לא יאמר אונס וגמר מיניה, במאי גמר מיניה (ה) אי בקל וחומר אי במה מצינו איכא למיפרך (כדפרכינן) מה למוציא שם רע שכן לא עשה מעשה, אלא "אמר רבא" "כל ימיו בעמוד והחזר וכן כי אתא רבין א"ר יוחנן כל ימיו בעמוד והחזר" א"ל רב פפא לרבא והא לא דמי לאוי! "אלא דתסימה? א"ל משום דכתב ביה רחמנא עשה יתירא מגרע גרע, אי הכי לאו שניתק לעשה נמי לימא "משום דכתב ביה רחמנא עשה יתירא מגרע גרע" א"ל ההוא לנתוקי לאו הוא דאתא. הניחא למאן דאמר "ביטלו ולא ביטלו אלא למאן דאמר קיימו ולא קיימו מאי איכא למימר? מידי

מוצא שם רע אחרי שלקה ונענש אינו לוקה אלא מחזירה בעל כרחו ודיו וגמר אונס ממוציא שם רע שמחזיר ואינו לוקה. ודחי' איכא למיפרך מה למוציא שם רע שכן לא עשה מעשה תאמר באונס שעשה מעשה ופריק רבא למה אונס אינו לוקה משום דכל יומי בעמוד והחזר קאי ומיתקן (דלאו) [הלאו] שבו וכן א"ר יוחנן. ואקשינן והא לא דמי לאו שקדמו עשה ללאו דתסימה. ומתמהינן משום דכתב עשה יתירא גרע ליה. ואקשי' אי הכי לאו שניתק לעשה נמי ניתא הכי כתיב ביה נבי נחור לא תיתירו מסבו עד בקר והדר כתב והנותר מסבו עד בקר באש תשרופו מיגרע גרע. ופרקינן האי והניחר

הגהות הב"ח (ה) גמרא במאי גמר מיניה (אי בקל וכו' אלא אמר רבא) הא"מ וכ"כ ס"א אי בקל אי אמר רבא למיפרך מה למוציא שם רע שכן לא עשה מעשה אי אמר מיגרע דכדפרכינן אלא אמר רבא: (ב) תוס' ד"ה אם וכו' דעשה אליבא שוה בכל הוא דהא: (ג) ד"ה הניחא וכו' קיימו ולא קיימו מאי איכא למימר:

גליון השי"ס תוס' ד"ה אם וכו' דאתי עשה. עיין ימנות דף ס ע"א תוס' ד"ה ותנתי מינטרין:

ממנו עד בקר לתקיניה לאוייה הוא דאתא. כלומר אם עבר ותעתיר ישרפנו בבקר ודיו. ואמרינן הא ניחא למאן דאמר כל מצות לא תעשה שיש בה קום עשה שבה פטור לא קיים חייב (ה) היינו דאיכא למיפרך לתקיניה לאוי הוא דאתא אלא למאן דאמר ביטלו הוא דחייב דהא לא אפשר למישרפיה אבל ב) הכא אם הנותר כמות שהוא אע"פ שלא שרפו אינו חייב מאי איכא למימר ופרקינן מאן

ה) גירסת רבינו נכל הסיגיא לכיפך מגירסת רש"י ור"מ"ן וריטב"א: ב) כ"ס גם בפירוש ערך קם תכל נראה לכתורה דע"ם הוא וז"ל תכל הגיע לא בטול בידים רק ממילא ע"כ: ג) ד"ה אם וכו' דאתי עשה. ע"ל ד"ה ותנתי מינטרין:

לאו שקדמו עשה: עשה - לא תעשה

לאו הניתק לעשה לא תעשה - עשה

יש להגיה בלקראת סוף הדיבור ובהגו מסביר למה אונס אינו קונטרס על הבלגן ל"יוחנן [לקמן טו.] תוספות ה.

מו"ל אם טמא בבמה כה: ל

אונס בבמה כה: ל

הגיה מ"ז

[גיטין ג. תוספות ס.]

[לעיל יג: בסחיים מלב:]

[לקמן טו. חולין קמת.]

רבינו חננאל

כגון וישלחו מן המחנה כל צרוע וגו' הרי עשה אל מחוץ למחנה תשלחום ולא יטמאו את מחניהם הרי לא תעשה ולוקין עליו. וקשיא ליה לר' יוחנן אי הכי אמאי תניא אונס שגירש אם ישראל הוא מחזיר הוא ליקה ואינו כהן הוא ליקה ואינו ישראל מחזיר ואינו לוקה. אמאי אינו לוקה לא תעשה שקדמו עשה הוא שנאמר ולו תהיה לאשה תחת אשר ענה לא יוכל שלחה כל ימיו. ורבא עולא לפרק כי זה לא תעשה שניתק לעשה הוא דהאי ולו תהיה לאשה דכתב באונס אינו צריך לפניו דנסר ממוציא שם רע אלא לאחריו הוא דאתא שאם יגרש יחזיר ויקחנה ולו תהיה לאשה לסיכך לא לקי. ודחי' להאי סברא הכי אונס ממוציא שם רע לא נמר דאיכא למיפרך כו'. אלא לא דוה צריך למכתב ולו תהיה לאשה במוציא שם רע שהרי כבר אשתו היא לסת נאמר ללמד שאם גירש

נמצא כן בכתוב ונ"ל ואל המקדש לא תבא וכן הכיתו הרמב"ם בס' המצות מצות לא תעשה מצה ע"ב ולאו נוסא יתירה [וע"ע תוס' חולין קיגוטין ל"יוחנן סח. סוף ד"ה פ: הגה (מהוסר) כב א מיי' פ"ח מהל' ז' ולא נערה הלי ז' סמג תשיה עשין נו טור"ע מהע"ע סי' ל"ד קנו סעיף ג: תשיה [ועי' תוס' חולין פ: לקיין דלון ד"ה הגה]

**ס"ס"ס הסוגריים: הם אינם לשם הדיון אלא לתחת הדיון סביב הדיון על הבלור מלקות באונס מבנף

נסיונות לתרץ ולהסביר באונס בלור מלקות מעוסק דברי ר"מ שנתת לעיל שודף ט"ו א' נראות כלא תשיה שקדמו עשה (ולפי ר' יומן חייב מלקות)

◇ הבלגת "לא יאמר"

באונס / במוציא שם רע

△ (מדקה) ולגמר

▽ לא אמר

"תנהו ענין לאחריו"- לדיות לאו שניתק לעשה

מידי הוא טעמא אלא לרבי יוחנן, האמר ליה רבי יוחנן לתנא תני בטלו חייב (ה)(ולא בטלו פטור) דתני תנא קמיה דרבי יוחנן כל מצות לא תעשה שיש בה קום עשה: קיים עשה שבה פטור ביטל עשה שבה חייב א"ל מאי קא אמרת קיים פטור, לא קיים חייב, ביטל חייב, לא ביטל פטור, תני *ביטלו ולא ביטלו ורבי שמעון בן לקיש אומר קיימו ולא קיימו, במאי קא מיפלגי? *בהתראת ספק קא מיפלגי מר סבר התראת ספק שמה התראה ומר סבר התראת ספק *לא שמה התראה ואזדו לטעמייהו *דאיתמר שבועה שאוכל כבר זה היום ועבר היום ולא אכלה רבי יוחנן ור"ל דאמרי תרוייהו אינו לוקה רבי יוחנן אומר אינו לוקה משום

מידי הוא טעמא אלא לרבי יוחנן. מי הוצרך לדרוש כל ימיו בעמוד והחזר? ר' יוחנן שאמר לא תעשה שקדמו עשה לוקין עליו, וקשיא ליה אונס שגירש דקתני אינו לוקה, והוצרך לעשותו לו שניתק לעשה: האמר ליה רבי יוחנן לתנא. לקמן תני בטלו חייב לא בטלו פטור אבל ר"ל דתני קיימו ולא קיימו לא דרים ליה לעמוד והחזר אלא לפני הגירושין ומר כל ימיו תהיה לו לאשה ולא ישלחנה ולדידיה לו לאשה שקדמו עשה, ולו שניתק לעשה שון ואין לוקין עליהן אלא יקיים העשה מיד כשיזהירוהו ב"ד להחזיר: א"ל מאי קאמרת - "קיים" כשיש "פטור" תיתני "חייב" ואע"פ שלא ביטל "ביטל" תיתני "חייב" חיובא על כרחך תיתני "פטור" בלא ביטל ואע"פ שלא קיים: ה"ג תני בטלו ולא בטלו. בטל עשה שבה חייב לא בטל עשה שבה פטור: קיימו ולא קיימו - קיימו פטור לא קיימו כשאומרין לו קיים מלקין אותו, ורבי יוחנן מוקים לה למתניתין בלא שניתק לעשה דאילו בלא שקדמו עשה סבירא ליה דלוקין ודרים לקיים בין שניתק בין קדמו עשה שון: רבי יוחנן סבר התראת ספק שמה התראה - ואע"ג דכל לא תעשה שניתק לעשה לדבריו התראת ספק היא שהרי כשעובר על הלאו צריך להתרות בו והוא אמר שגמר הלאו בביטול העשה תלוי וכשמתרין בו אל תגרש ספק הוא שמא לא יבטל את העשה להדירה בהגאה, ולכשידירה ויבטלנו, קאמר דלקי, אלמא התראת ספק שמה התראה: ודרים לקיים סבר התראת ספק לא שמה התראה - הלכך אם היה גמר הלאו תלוי בביטול העשה לא היה לוקה עליו אלא הלאו מגירש גמור והוא לה התראת ודאי, והעשה ניתן להיות תחת המלקות ולכשיבא לידיה דין לו יקיים לו ילקה ואי קשיא לרבי יוחנן ממי איכא למימר (ג) שהתראת ודאי ויתרו בו כשבא לבטל את העשה שהוא עקירת הלאו? לעולם התראה בשעה שעובר על אזהרתו בעינן ואפילו הוא תלויה בדבר אחר כדאמרינן בשבועות (דף כח:) "שבועה שלא אוכל כבר זו אם אוכל זו" אכליה לתנאיה והדר אכליה לאיסוריה התראת ודאי היא, אכליה לאיסוריה והדר אכליה לתנאיה הוא התראת ספק אלמא התראה בשעת איסור בעינן ואע"פ שאין הלאו גמור עד שיאכל את של תנאי: דאמרי תרוייהו אינו לוקה - ומיהו טעמייה דמר לאו כי טעמיה דמר: אוכל ולא אכל - עבר על שבועתו כשהוא יושב (ג)(בטל) ואין כאן מעשה, והתראת ספק נמי הוא שהרי אלה זמן לשבועתו כל היום: משוס

אלא דוקא כשמקיים העשה אחר שעבר הלאו בתוך כדי דיבור וכן פי' הקונטרס בפרק שילוח הקן (חולין דף קמח.) ומיהו קלא קשה דא"כ לריך לפרש הא דקתני מחזיר ואינו לוקה שמחזיר מיד בתוך כדי דיבור אחר הגירושין וכן המשלח ואינו לוקה ולא משמעא הכי כלל דהא משמע דמהדר אתקנתא היאך יפטר ממלקות שיחזיר לו ישלח ואפי' אחר כדי דיבור נמי (ד) משמע שבא לשאול עליו לכתי דין אם יש לו תקנה ואי דוקא בתוך כדי דיבור הכי הוה ליה למימר אם החזיר אינו לוקה ושמא יש ליישב פירוש הקונטרס דשמעתין (ה) דהכא ליכא למימר דשפיר הוי כל ימיו בעמוד והחזר דמשמע לעולם אף כשבא נב"ד כל זמן שבידו להחזיר אפילו מיאן להחזיר כשבא לב"ד דהא דרשינן ליה מיתורא דכל ימיו דהכי קאמר לא יוכל לשלחה שילחתיו שיהא שילוחיה כל ימיו דהייט בחינו מחזיר כלל:

מידי הוא טעמא אלא לר' יוחנן הא אמר ליה רבי יוחנן לתנא תני בטלו חייב לא בטלו פטור - משמע אבל רבי שמעון בן לקיש דאית ליה קיימו ולא קיימו לית ליה תירולא דבעמוד והחזר קאי דדרים כל ימיו תהיה לו לאשה ולא ישלחנה וא"ת לילקי גם כי החזירה דהאי אינו לאו שניתק לעשה הוא שקדמו עשה ללאו לרים לקיים דלית ליה דרשה דעמוד והחזר קאי ופי' בקונטרס דלרים לקיים לאו שקדמו לעשה ולאו שניתק לעשה שון ואין לוקין עליו אלא יקיים העשה מיד כשיזהירו לו בית דין להחזירה וקשה לרים לקיים דסבירא ליה לאו שניתק לעשה ולאו שקדמו עשה שון טמא שבא אל המקדש דמתני' אמאי לקי הרי הוא שניתק לעשה ויקיים העשה כשיזהירו לו ב"ד לצאת מן המקדש כיון דלית ליה לאו שקדמו עשה (ו) אין לוקין עליו וי"ל דמירי שמזהירין אותו לצאת ואומר אלא ילא ומיד לקי לרים לקיים דסבר קיימו ולא קיימו וא"ת א"כ מאי פריך לעיל כתיבא ותניא תניא טמא שבא אל המקדש דלקי ואמאי לא דחי אותה דכי נמי לאו שקדמו (ז) לעשה אין לוקין הכא לקי כשמזהירין לו ב"ד לצאת והוא אומר אלא ילא ויש לומר דהאי טעמא דפריכא לא שייך אלא לרים לקיים דאמר קיימו ולא קיימו אבל הכא דמייתי תניא היינו אליבא דר' יוחנן דלית ליה ביטלו ולא בטלו וא"כ כי נמי מזהירין (ח) לא ילא ולא מיתייב כיון דעדיין לא בטל ודוחק הוא האי תירולא ולכך פי' הר"ר שלמה מדרוש"ם הניחא למ"ד ביטלו קאי אתתקפתא דלעיל דדייק ממתני' דהטמא הבא אל מקדש דלאו שהקדימו (ט)לעשה לוקין דאי אין לוקין דמשום שניתק לעשה וכל כמה שלא בטלו תשיב ניתק כל כמה שבידו וא"כ כיון שאם ירלה לצאת היאך לקי הא לא משכחת ביטלו אלא למ"ד אם קיימו ולא קיימו לא דרים ליה לעמוד והחזר אלא לפני הגירושין ומר כל ימיו תהיה לו לאשה ולא ישלחנה הכא לוקין דמשכחת ליה לא קיימו משכנכם למקדש טמא והזהירו לו שילא ואינו יולא ועוד ראיה להאי פירושא דקאי לעיל כדפי' דאי כפ"ה דפי' דקאי לעמוד והחזר קשה דכיון דכל ימיו דרשינן כל ימיו בעמוד והחזר קאי א"כ מאי פריך למ"ד קיימו נהי דבשאר לאו שניתק לעשה לקי בשלא קיימו כשיזהירו ב"ד מ"מ הכא גבי קרא דלא לקי כשלא קיימו כיון דהוה בעמוד והחזר כל ימיו ומיהו י"ל דלא מיסתברא ליה להעדיפו משאר לאו שניתק לעשה שבשם משוס דדרשינן ביה כל ימיו - כך הקשה מש"ה ותירץ וכ"ע: **במאי** קא מיפלגי בהתראת ספק דרבי יוחנן אית ליה שמה התראה ורים לקיים אית ליה לאו שמה התראה. (י) ופי' לכך לא תני ריש לקיש בטלו חייב כגון שלקה האש מעל הבנים ושחטה דלא לקי מטוס דשמא לא יבטל העשה וכל אימת דלא ניטל עשה פטור ואי קשיא אמאי לא לקי הא משכחת ליה וכו' שמבטלו לא' רש"י: (כ) בא"ד וא"ת כי לא קיים נמי שילוח האם כשב"ד הזהירו לו אמאי לילקי וכו' וי"ל כיון דהשתא מיהא וכו' א"כ יש לו לומר שלא יקיימנה אח"כ אלא הוא עושה לשולם וכו' וכיון נמי אמרינן וכו' כל אחת ואחת דלא הוי בתרתא ספק דשמא יבטל על מזירתו משום דכיון דבשעה שהוא עובר יש לו לומר שלשולם יעמוד כמו שהוא וכו' כבר נמי יש לו לומר הכא דלשולם לא יקיים העשה: (ג) בא"ד אלא לרש"ל אמאי: (מ) ד"ה ועבר וכו' וי"ל דמ"מ אינו מתמייב כיון דסמוך להתראה עדיין לא עבר דדוקא גבי מזיר שפתה יין ועובר אמרינן דיש לו לומר הכא דלשולם לא יקיים

כג א מיי' פט"ז מהל' סנהדרין הלכה ד סמג עשין קה וס"ס כס"מ וכפ' י"ח שם הלכה ג: כד ב מיי' שם פט"ז הלכה ד וס"ס מהל' שבועות הלכה ב וס"ס כס"מ:

כה ג מיי' פ"ד מהל' שבועות הלכה כ:

נוסח אל הא דאמרינן כל לא תעשה שיש בה קום עשה מחלוקת תנאי בחתי ר' יוחנן ור"ל א) קיימו - ולא קיימו ב) בטלו ולא בטלו בסיס מחלוקת זו מבוסס על מחלוקת אחרת - אי אמרינן התראת ספק שמה התראה אולא

רבינו חננאל

מאן תני כל לא תעשה שקדמו עשה לוקין עליו ר' יוחנן האמר ר' יוחנן לתנא תני קיימו ולא קיימו. וריש לקיש אמר בטלו ולא בטלו במאי פליגי בהתראת ספק כגון שלקה האש על הבנים ושחרין בו לא תקחנה ריש לקיש אמר כגון זו התראת ספק היא שיתכן לו אחרי שיקחנה ישלחנה והיכי היא התראת ודאי כגון שבא לשחטה והתרו בו אם תשחט אותה תלקה ושחטה ור' יוחנן אמר אפילו התראה בלקיחה שמה התראה. ואזדו לטעמייהו דאיתמר שבועה שאוכל כבר זה היום ועבר היום ולא אכלה ר' יוחנן ור' שמעון בן לקיש דאמרי תרוייהו אינו לוקה ר' יוחנן אמר אינו לוקה בו'.

הגהות הב"ח

(ה) גמ' בטלו חייב לא כנ"ל ולאו ו' נמתק - (ב) רש"י ד"ה ורים לקים וכו' איכא למימר בה בתרתא ודאי: (ג) ד"ה אוכל וכו' יושב בטל כנ"ל ולאו ו' נמתק: (ד) תוס' ד"ה (בע"א) כיומא וכו' אחר כדי דבור נמי הכאן משמע שבא לשאול: (ה) בא"ד פי' הקונטרס דשמעתין דאיכא למימר הא דקאמר הכא דכל ימיו בעמוד והחזר משמע שפיר לעולם אף כשבא לב"ד כנ"ל אף כשבא לב"ד כנ"ל וכו' דרים לקים לאו שקדמו עשה כנ"ל ולאו למ"ד נמתק: (ו) בא"ד שקדמו עשה נמי אין לוקין עליו וי"ל: (ז) בא"ד דכי נמי לאו שקדמו עשה אין: (ח) בא"ד וא"כ כי נמי מזהירין לו כיד שילא ולא יצא לא מתייב: (ט) בא"ד דלאו שקדימו עשה לוקין הא אין לוקין משום שניתק וכו' א"כ כיון שאם ירלה לצאת היאך לקי וכו' היכי דייק לאו שקדמו עשה וכו' דקאי אלעיל כדפי': (י) ד"ה במאי וכו' לאו שמה התראה פי' ולכך לא תני וכו' אם משל הבנים ואח"כ שחטה דהתם לא לקי משום דכו' התראת ספק דשמא לא יבטל העשה וכל אימת דלא ניטל עשה פטור ואי קשיא אמאי לא לקי הא משכחת ליה וכו' שמבטלו הי' רש"י: (כ) בא"ד וא"ת כי לא קיים נמי שילוח האם כשב"ד הזהירו לו אמאי לילקי וכו' וי"ל כיון דהשתא מיהא וכו' א"כ יש לו לומר שלא יקיימנה אח"כ אלא הוא עושה לשולם וכו' וכיון נמי אמרינן וכו' כל אחת ואחת דלא הוי בתרתא ספק דשמא יבטל על מזירתו משום דכיון דבשעה שהוא עובר יש לו לומר שלשולם יעמוד כמו שהוא וכו' כבר נמי יש לו לומר הכא דלשולם לא יקיים העשה: (ל) בא"ד אלא לרש"ל אמאי: (מ) ד"ה ועבר וכו' וי"ל דמ"מ אינו מתמייב כיון דסמוך להתראה עדיין לא עבר דדוקא גבי מזיר שפתה יין ועובר אמרינן דיש לו לומר הכא דלשולם לא יקיים

שבועות כא.

[חולין פא.]

פסחים סג: שבועות ג: לא תמורה ג:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה במאי וכו' דה"ל אמרינן במזיר. עי' שבת דף ל ע"א תוס' ד"ה קודם. ביומא דף נ ע"ב תוס' ד"ה ולפקפינהו:

רש"ל ומ"ת הא משכחת

רש"ל ממחיל